

det tilsluttede lovforslag omkring ændring af udlændingelovgivningen er gået for hurtigt.

Man kan måske sige, at selve diskussionen om grænsekontrol og de overordnede rammer i Schengenkonventionen har været diskuteret ret meget i Folketingssalen. Vi har haft adskillige forespørgselsdebatter, og vi har haft adskillige diskussioner i Europaudvalget. Det, der ikke har været diskuteret, og det, der bliver jasket igennem er ændringerne i udlændingelovgivningen.

Vi har fået tre udtalelser kombineret med to ekstra udtalelser fra henholdsvis Center for Menneskerettigheder og Dansk Flygtningehjælp, der i en meget alarmerende tone gør rede for, hvilke bekymringer de ser i at ændre udlændingelovgivningen på denne her måde. For det er jo ikke bare simpelt at gå ind og tage en konvention og implementere den i dansk ret. Der er jo hver gang altid en vurdering, man skal anlægge, når man foretager en ændring af den danske udlændingelovgivning.

Og så til spørgsmålet om grundlovssagen, hvor jeg for halvandet til to år siden – tror jeg, det var – rejste spørgsmålet i Europaudvalget, og det var helt tydeligt, at forholdet mellem grundloven og Schengenkonventionen kom helt bag på både minister og embedsmænd, for det havde de da ved Gud aldrig nogen sinde forestillet sig at der kunne være problemer i.

Jeg stillede så spørgsmålet, og jeg fik en afvisning. Den afvisning gik på, at der ikke var problemer i forbindelse med konventionens artikel 40 og 41, som handler om den varme forfølgelse og observation, hvor tysk politi kan observere her i Danmark eller forfølge over grænsen. Det var en klar afvisning, men dog en afvisning af en sådan karakter, at man har følt sig forpligtet til at beskrive problemstillingen i bemærkningerne.

Så får vi så en relativt grundig redegørelse fra Harlangs kontor, og dér kan jeg jo så tydeligt se, at Justitsministeriet pludselig begynder at øve sig en lille smule mere på det om grundloven. Dér har hr. Bjørn Elmquist rent faktisk ret. Det er ikke et spørgsmål om overgivelse af suveræniteten til mellemstatsligt organ, og det vil sige, at vi ikke kan anvende § 20, for det er simpelt hen myndighedsoverførelse til et andet lands myndighed.

Dér har Justitsministeriet så i sit notat gjort meget ud af det samarbejde, der ligger mellem dansk og tysk politi. Og man lægger også megen vægt på, at den handling, som det tyske

politi kan foretage over for danske borgere, ikke er normfastsættende.

Det, Justitsministeriet så – desværre for Justitsministeriet – har overset, er, at man i ændringen af udlændingeloven, i den nye § 28, rent faktisk går ind og siger, at hvis den tyske udlændingemyndighed har besluttet, at der er en person, der ikke er anerkendt til at komme ind i Tyskland, og det så meddeles de danske myndigheder, så skal de danske myndigheder uprøvet lægge til grund, at den tyske myndigheds beslutning er korrekt, og som følge deraf er den danske myndighed forpligtet til at følge den tyske myndigheds beslutning.

Den beslutning, som træffes via det her lovforslag, er efter min bedste overbevisning en beslutning, som ligger på den anden side af de muligheder, der er i grundlovens § 20, for at overgive suveræniteten til mellemstatslige organer. Så det er slet, slet ikke et § 20-spørgsmål. Det er efter min bedste overbevisning et brud på grundloven, for vi giver andre landes myndigheder en kompetence.

En af grundene til, at jeg blev overbevist om, at der er et problem af ret stor størrelse, handler netop om, at Justitsministeriet jo første, anden og tredje gang relativt kortfattet afviser de spørgsmål, jeg har stillet; men når Christian Harlangs kontor går ind og kommer med uddybende begrundelse for, hvorfor der er problemer omkring afgivelse af kompetence i forbindelse med politiet, og når de bruger så mange sider på det, er det fordi, der er et problem. Og når Justitsministeriet ikke har opdaget problemet i udlændingelovgivningen, er det naturligvis, fordi det er et lovforslag, der er færdigbehandlet i Indenrigsministeriet, og dér har man ikke haft grundlovstanker med. Jeg føler mig mere og mere overbevist om, at vi er på vej ind i et grundlovsbrud.

Til slut vil jeg sige, at det, regeringen også er på vej ind i, er at bryde den retlige undtagelse. Det kan godt være, at regeringen har nogle sofistikerede begrundelser for, hvorfor man skal gennemføre Schengenkonventionen for dog på den måde at bevise, at vi godt kan indgå mellemstatslige aftaler, men i og med, at man ratificerer og folkeretligt binder sig til Schengenkonventionen, uden at man har medtaget det retlige forbehold, der ligger i Edinburgh-Afgørelsen, så lader man sig simpelt hen fange og tilsidesætter den retlige undtagelse, samtidig med at man så alligevel ikke nægter at afvise regeringskonferencens resultat, der muligvis indebærer en overflytning af Schengenkonventionen.